
Imreh András

GYÍK ÉS TOBOZ

Nem értettem soha:
hogyan kerül toboz a kapu mellé,
ahonnan húsz méterre nincs fenyőfa.

A vihar miatt hullottak le rézsút?
De hát nem volt vihar. S a mókusok
csak mogyoróban/dióban utaznak.

Elképzeltem, hogyan gurulnak:
sután, mint egy rögbilabda vagy egy
hátrabukfencező kövér gyerek. –

Nem tudom, hogy, de ott volt.
Mégkövült dinnyemag, képzeletbeli gomba,
ahogy egy vak fenyő kikalkulálta.

És mellette, a kerítéstalapat
meszelt, repedt, forró tövében
egy gyík fás szárai.

A gyík kicsi volt, a toboz hatalmas.
Megdöbbentettek az emberi agy
archaikus sémái, primitív,

evidens képzettársítása,
ahogy a semmiből termett élém
a pikkelyes, behemót krokodil.

„TÜRKIZ ÉG”

Türkiz ég türkiz ég mennyit kerestelek
Vízrajzok mélyein fél tölgyfalomb felett
Oktogon üvegek közt kaleidoszkópba hulltam
Már majdnem odaértem de mindig elaludtam

Türkiz ég türkiz ég most megtaláltak
A nyelv térképein ismerős hangalak
Nem kék nem menny nem éter és mégis mind a három
Az országnélküli türkmén-kirgiz határon

Vojnits Imre

PLATÁNLEVÉL

akár a páros túsarok
ekhótlan hangjai,
amint a foltossá lett lombok alján
üres kőjárdán élesen kopognak
– az eső vagy csak pára nyomukba szegődik,
kitudni, hogy kinek az idejét
jelzik monotón mutatóként –
aztán később, kihűlt ágyak között
bádogereszt zörget egy óriás
platánlevél, úgy múlik el az évszak

MÉGIS, AKKOR

– mégis, ha néha-néha
a nagy fényű levesből
a csontot kihalásztá,
s öklére mérve néhány
ütést, a rejtező, lágy
velő tányérra huppant,
s ő hirtelen-pirított
kenyérdarabjainkon
szétkenve így kiáltott:
megsózni, s enni gyorsan,

vagy mikor már a többi
aludt, én meg mezítláb
az ajtóhoz lopóztam,
s azt részre nyitva látszott,